

Barcelona, 10 de maig del 1959

10348
UB II.B

ciliables comunistas". El reportatge acaba així: "Si la oposició no té una major unitat, ni millors jefes, Franco no tindrà que preocupar-se ^{de} ~~mucho~~". Es innecessari dir que la policia va retirar de circulació aquesta edició de LIFE, l'exemplar de la qual he pogut fullejar, per pur atzar, i com si el que va deixar-me'l, i jo que el llegia, cometessim una malifeta.

Del deute que ha deixat el nostre malaguanyat Janés, se'n diuen de totes: hi ha qui el fa pujar a quaranta milions i qui s'accontenta amb vuit o deu. El terme mig de catorze, que assenyala el senyor Gonzalez Porto, no sembla fora de seny, i ell deu tenir informació responsable per a creure-ho així. Cal, però, tenir en compte la contrapartida de l'stock, del volum del qual se'n fan càbales igualment desbaratades, i les no menys importants de les ^{contrapartides} exclusives i dels títols de reedició constant. Tot amb tot, la capacitat que es necessita per a mantenir l'equilibri de la balança, el desnivell de la qual es produeix perquè el pes dels deutes es formal i exigible i el de les coses permutables insegur i aleatori, no sé si la posseeix la vídua ni cap dels seus assessors. Aquest dubte, que oscil·la entre la confiança i la por, paralitza la decissió dels creditors.

De la Carme Millà no m'he sabut res. Encara que jo no podria assegurar-li feina suficient per a mantenir-se'n, perquè la fotocolor i les aportacions de fotolits de Toulouse cobreixen el 90 % de les nostres necessitats artístiques, quelcom podria encarregar-li. Es cert que travessem una crisi molt aguda; jo crec, però, que si encerta el camí pot trobar la manera de reeixir; els dibuixants no abunden. El seu pessimisme pot derivar mes ~~de~~ de la seva incapacitat d'adaptació, com dius tu, que no pas perquè totes les portes li siguin barrades.

La teva col.laboració en el volum d'homenatge a en Carner, també va il·lusionar-me molt. El que em dius del seu fill, m'entristeix, pensant que pot passar el mateix amb els teus, que siguin catalans que no hagin trepitjat mai la seva pàtria. Déu vulgui que no sigui així i ens doni a tots salut i força i la il.lusió de poguer-ho comprovar.

Els guants de Beisbol, a l'exèrcit, no els necessitarà. Però tota vegada que per correu, sota etiqueta verda, si el seu pes permet trametre'ls, per semblant conducte, tardaran en arribar mes de dos mesos, queda temps per esperar si algun vinent es desplaça a Barcelona, i de retorn a Mèxic us duria els presents per a les Nenes, en record de llur Primera Comunió.

Se m'ha acabat la corda! Fins diumenge vinent. I una abraçada ben forta per a tu i la Rosa, i molts petons als menuts, dels vostres pares i avis

Caldés i Ferrer

La mare volia afegir un mot, però enfermada a la cuina no em va fer espereu: anem a narta amb en Juan a lliura aquestes ratlles que jo acabo enviant-te una forta abraçada

JOTM